

deblo se v primeroma mali višočini razcepi v močne veje, vsled česar je deblo veliko manje vredno. Nasproti pa v gostem gozdu stoječe drevo bolj na kvišku raste, stranske, posebno dolnje veje so kaj slabe in se primerno k obsenčavanju vsajujejo. Seme se dobi tudi samo na gornjih vejah. Še veliko taci slučajev bi mogli navesti, toda naj bode že to dovolj. Poslušajmo toraj govor narave in ne sadimo preveč tesno. Jabelka, hruške, češnje, potrebujejo za-se najmanj po 64—100 kvadratnih metrov zemlje. Sadimo jih toraj po 10 ali najmanj spored okolnostij po 8 metrov narazen. Ako jih bolj gosto sadimo, bomo sicer s časom imeli več dreves, toda manj dohodka. Ker pa hočemo, dokler se jabelčno, češnjevo ali hruševo drevo popolnoma razvije in celi prostor potrebuje, tudi prostor vmes izkoristiti, vprašajmo naravo, kaj naj vmes sadimo. Ako nečemo poljske rastline vmes saditi ali sejati, opazujmo slivo, ali breskev, itd. katere se hitro razvijejo, hitro počno roditi in dokler jabelka dorastejo, počno že starati. Posadimo toraj raje na mesto, da bi prve pregosto sadili, med vsaki dve jabelki po eno slivo itd. Tu bo precej kaj videti in v primerno kratkem času tudi kaj obirati.

Ako nam pa drevo pové, da ne more preveč roditi, ker so mu veje pregoste, ker samo od ene strani in tu samo na zunanjih delih svetlobo dobiva, pomagajmo mu! Vzemimo sekiro, skarje in nož. Vse manj vredne okolo njega stoječe rastline, katere ga na rasti in plodovitosti ovirajo, posekajmo brez usmiljenja. Potem mu zlezimo v krono in prvo vejo, katere med seboj teknujejo, oziroma se borijo za obstanek, katere se med seboj križajo in gulijo ter vsled tega težko zaceljive rane, izrežimo. Potem pogledajmo še, katere pregosto stojé in si med seboj pristop svetlobe ovirajo, tudi te gladko izrežimo. Kako pa rezati? Vprašajmo tudi to naravo! Večkrat imamo priliko videti drevje, kateremu so bile veje tako odrezane, da so ostali še dolgi strelji. Tu vidimo, da se taka rana nikdar ne zaceli, temu da počne tak strelj, ako slučajno ne počne na njem nove mladike odganjati, salmiti, razpokavati, trohneti in gnjiti. Gnjljoba gre potem naprej celo v deblo in večkrat celo drevo suho postane, samo vsled nedovoljne skrbnosti pri odrezavanju vej. Narava nas toraj uči, da moramo veje tikoma debela odrezavati, kjer se rane potem lahko zacelijo. Ako smo vejo neskrbno odžagali, bodi-si tudi tikoma debela in ako se je začesnila, nastane tudi rana, katera se težko celi. Kadar torej vejo odrezujemo, zažagajmo jo najprej od zdolej in potem počnimo še le na zgornji strani. Tako se ne bode nikdar začesnila. Ravno tako vidimo, da se tudi ravno gladke rane lahko celijo. Ne bojmo se toraj truda ter vsako rano še lepo obrežimo. Če pa pustimo rano golo, posuši se tudi na površji, počne pokati in gnjiti. Zamaži jo toraj čez en dan, ko se je nekolikoliko osušila, z ilovico, kateri pri-mešamo kravjeka in pa da bolje vkup drži, nekoliko plev ali pa rezanice ali s katranom, kateremu pri-mešaš pepela. Pprašajmo potem drugo jesen drevo, s katerim smo tako ravnali, kako mu je, in odgovorilo nam bode v svojem veselju z največjo radodarnostjo.

(Dalje prih.)

Sejmovi. Dne 16. maja v Arveži, v Šent-Ilji v slov. goricah, na Pilstanji, na Ponikvi, na Bizeljskem in v Vojniku. Dne 18. maja na Črni Gori nižje Ptuja in v Inenem (za svinje.)

Dopisi.

Od Sv. Martina na Paki. (Spomin.) Dne 2. maja smo izročili materi zemlji pozemeljske ostanke

blagega mladenca, marljivega šestošolca na Celjski gimnaziji, Janeza Mihelec. V cvetu življenja, še ne 20 let starega je po dolgotrajni plučni bolezni nemila smrt pokosila na veliko žalost dobrih starišev in vseh njegovih znancev. S svojim ljubeznivim in mirnim vedenjem se je vsakateremu prikupil. Ves čas njegove dolgotrajne bolezni smo se lahko prepričali, da bije v njegovih mladih prsih verno in pobožno srce. Posebno lepo se je to pokazalo pred njegovo smrtjo. Več dni že poprej si je izvolil v sredo po beli nedelji, za sprejem sv. zakramentov, ne vedoč, da mu je nekončana previdnost božja po tem milosti polnem dnevu le še tri dni odločila za zemeljsko življenje. O kako ginljivo je bilo videti blagega mladenca, to zalo pa ovenelo spomladansko cvetko, s koliko pobožnostjo je prejel sv. zakramente za umirajoče. Akoravno je srčno želel nadaljevati s tovariši svoje študije, vendar je bil popolnoma vdan v božjo voljo in je mirno, vedno v zavednosti pričakoval svoje zadnje ure, katera je odbila dne 30. aprila ob 6. uri zjutraj. Pet njegovih mladih tovarišev pripeljalo se je z dovoljenjem slavne gimnazijalne direkcije iz Celja k žalostnemu pogrebu, in so darovali krasen mrtvaški venec za njegov grob. Tudi tukajšnje vrlo učitelstvo s šolsko mladino in mnogobrojno število pobožnega ljudstva spremljalo je blagega Janeza k večnemu počitku. Vsem dragim prijateljem in znancem, posebno pa njegovim mladim šolskim tovarišem bodi srčno priporočan v pobožno molitev. Naj počiva v miru! Bliže križ na grobu pa naj nam govori: »Da vidm'o v raji se nad zvezdami!«

Iz Trbovelj. (Novice.) Ustrelil se je v Trbovljah rudniški paznik Anton Gantnar. Nesrečnež pa se je slabo zadel ter v velikih bolečinah zdihuje v rudniški bolnišnici. Nekdo ga je zatožil pri ravnatelju Terpotcu in vsled tega je bil prestavljen iz Terezije na prvo številko. Za take tožbe ali denunciacije ima v zadnjem času g. ravnatelj zelo poslušno uho in marsikateri delavec je že vsled njih zgubil svoj kruh. — Novo šolo stavijo v Trbovljah na »Vodi« za otroke rudniških delavcev. Dosedanja šola bila je sestrazredna; toda v vsakem razredu nad 100 otrok. Ker pa je navedena pri rudniških delavcih na zelo nizki stopinji, sklenil je deželni šolski svet v šoli na Vodi ločiti dečke in dekleta. Temu sklepu deželnega šolskega sveta so se židovski posestniki Trboveljskih rudnikov dve leti ustavljali. Ob času strajka meseca prosinca t. l. so sicer ravno isti oderuški velikaši kaj milo delavcem na srce govorili v svojih razglasih »rudokopom«. Posebno pa se naglašali, kako »vestno« da skrbijo za нравno-versko vzgojo delavskih otrok. Ko pa je bilo treba v dejanju pokazati, kar so z lepimi besedami trdili, tedaj pa so se na vso moč branili. Slednjič pa so jih vendar primorali. V novem poslopju bode štirirazredna deška in štirirazredna dekliška šola. Zdaj se vzdiguje zid že nad dva metra od zemlje, dasiravno je slabo, za stavbo neugodno, deževno vreme. Pa kaj hasni še tako krasno poslopje, ako pa ni vzgajališče na narodno-verski podlagi, ampak prisilna delavnica, kjer se ubija slovenski deci nemščina že v prvem razredu, pa brez blagodejne verske toplote.

Od Sv. Urbana pri Ptuju. (Orglarstvo.) Spet imamo nam vsem toliko zaželeni spomladni čas, veseli maj. Vse se spet veseli in radostno prepeva. Radi hodimo na gričke, da gledamo lepo božje stvarjenje. Najlepsi pa je sedaj že zeleni in s priljubljeno vinski trto obrasten hriček Sv. Urbana, s katerega se najdalje po prijaznih hribih in dolinah človeško oko radostno ozira in se raduje tudi njega srce. Velikokrat so se že razni stani v tem času na tem prijaznem hričku zbrali ter se združeno pogovarjali o svojih zadevah. Za letošnji maj pa nameravajo tudi orglarji in drugi cerkveni slu-

zabniki vsaj iz bližine Ptujске kaj enakega prirediti, da bi jeden drugega spodbujali ter tako zboljšali razna cerkv. opravila po željah čč. gg. duhovnikov v vsaki čas. Dan, kateri se je v to odločil, bo 16. maja na dan sv. Janeza Nepom., cerkvenega mučenika. Ob 9. uri bo sv. maša, potem prosta zabava s petjem in pogovarjanjem o prej omenjenih rečeh pri g. J. Colnarju. Vabi se k obilni vdeležbi, tedaj na noge!*) J. Č.

Iz Šaleške doline. (Sadjereja.) Naše sadjersko društvo prav vrlo napreduje. Še le jedno leto je, odkar je bilo ustanovljeno, pa si je vže pridobilo prav obilo udov, med temi deset ustanovnikov. Na 24. dan aprila sklicala se je glavna skupščina v Šoštanj in posebno za to, da bi se tudi kmetje okoli Šoštanja za koristno društvo pridobili. Naprosil se je tudi potovalni učitelj gosp. Belé, da bi na tem shodu predaval o perečem vprašanji za naše vinorejce, o trtni uši ter o gojenji ameriških trt. Par dni pred zborovanjem pa je gosp. Belé svoje predavanje brzojavno odpovedal. Vendar pa bi bilo društvo omenjeni dan še vsejedno zborovalo, ko bi ne prišle zapreke, na koje se poprej ni mislilo. G. predsednik bil je ta dan službeno zadržan, a g. podpredsednika, ki je bil namenjen voditi to zborovanje, potlačila je bolezen v posteljo, zaradi tega se tudi drugi Velenjski odborniki skupščine niso vdeležili. Sešlo se je pa v Šoštanju zaradi zborovanja prav mnogo kmetov in ti so bili nevoljni, misleč, da jih je pustil odbor iz malomarnosti na cedilu. Da se torej zborovanje ni vršilo, vredno je vsekako obžalovanja, vendar pa temu iz navedenih uzrokov ni kriv odbor. Dobro bi pa bilo, če bi odbor poprej, ko dan za zborovanje določi, vselej prevdaril, če bode tudi večini odbornikov mogoče se ob nameravanem dnevu zborovanja vdeležiti in če bi poskrbel, da tisti, ki je za kakšno predavanje naprosen, v resnici tudi predavat pride! Sploh je potreba, da naše društvo vže v začetku svojega delovanja prav resno deluje na to, da se med prebivalstvom vzbuja zanimanje in širi veselje za sadjerejo, ker to je poglavitna naloga društva. (G. Belé je bil uradno ta čas v Halozah. Ured.)

Iz Žalca. (Pojasnilo.) V dopisu iz Vojnika v zadnji številki «Slov. Gosp.» je tiskano črno na belo, da je nek »Francelj« tam v Vojniku, kateri bojda pluva v svojo lastno skledo in bije svoji materi, narodu v obraz. Povedati pa moram resnico, da celi svet izve, da takih odpadnikov in izdajalcev naroda ni rodila mati v narodnem trgu Žalskem, bilo bi pa to tudi sramota za celi trg. Imenovani močje zagledal je luč slovenskega sveta v vasi G., v hiši, kjer je bil bojda nek-daj luterski tempelj; toraj močje ni Žalčan, ampak G. ljan je »Francelj«. Ne vem pa, ali bodo vrlo narodni G. ljan kaj veseli svojega rojaka. J. K. S.

Iz Boračove pri Kapeli. (Občinske volitve.) V naši občini je bil dne 27. marcija županom izvoljen obče spostovani in priljubljeni g. Jože Veberič, ki opravlja pri nas to častno pa težavno službo že od leta 1874. Mož je z besedo in djanjem narodnjak, ter skoz in skoz pravičen župan, kar mu mora pohvalno priznati vsak pameten občan. Slava možu poštenjaku! Vendar pa ima tudi on sovražnike, kakor teh sploh nikomur ne manjka. Neki prijatelj (?), g. J. W., si je prizadeval s svojimi pristaji, pravimi kimavci, izpodrinuti ga z županovega stola, ter sam sebe nanj posaditi, češ, tako imenitna oseba, kakor on, je kar navlašč stvarjena, da sede na županov stol! Da pa volilec nismo z njim enih mislij, pokazale so jasno zgoraj omenjene volitve, pri katerih je bil J. W. enoglasno — samo ednoglasno za to čast izvoljen! — Da se Vam torej kedaj zopet enaka blamaža ne pripeti, svetovali bi Vam, g. W., da se v prihodnje nikar ne snječite s svojim napenjanjem, bodi si to očitno ali

*) Kakor se nam poroča je odloženo zborovanje. Ured.

skrivno; saj le predobro so nam znani Vaši naklepi. Enkrat za vselej bodi Vam povedano, da naš župan mora biti pred vsem veren, naroden in pravičen župan. In takošnjega imamo, pa smo zadovoljni.

Od Male nedelje. (Svarilo.) V zadnjem času ponaša se naš mali kraj tudi lahko z zdravnikom, kateri je začel razvijati za svoj žep prav plodonosno delovanje. Ali ne mislite si, da je ta gospod R. svojo učnost si pridobil na kaki visoki soli, kaj se: bil je prej trgovec ter se se lotil marsičesar drugega. Pa nič mu ni kazalo. Na zadnje mu pride na um, poprijeti se zdravništva in sicer takoj dejanski ali praktično. Ima pa za to dve lastnosti, kateri ga storita posebno sposobnega za težavni zdravniški poklic t. j. da nosi »mustače« (menda za tega del, da bolj učeno izgleda) in da ima nemško ženo. Zraven tega pa še se odlikuje po dveh drugih lastnostih, kateri ga tudi priporočate nevednemu človeku, daje namreč zelo céna zdravila in da za svoj »trud« malo računi. Nevedni ljudje, posebno ženske mu kaj rade verujejo. Zakaj pa bi tudi ne, saj je učen, jako učen, da mu ni daleč okrog jedakega. On ima prè takšne knjige, po katerih vračijo doktorji; takšne pa tudi ima, v katerih je človek brez glave in brez rok namalan itd. Vrača pa vam tudi na jako čuden način. On prežene bolezen iz glave, prs, trebuha v noge; nekaterim zopet naroči čaj iz kakšnega domačega listja, in če hoče svojo celo učnost pokazati, izroči bolniku kak »prašek«. In denarja niti ne vzame, saj ve, da tega naš človek ne da rad iz rok; pač pa meso, klobase, moko, jajca in še druge reči. — Kljub temu, da ima ta »gospod doktor« takó lepe zdravniške lastnosti, ne moremo in niti ne smemo ga priporočati, temveč ga odločno svarimo, da zamenja ta svoj zdravniški posel s kakim drugim. Da pa ne bodo dotičniki, katere je do sedaj ta doktor zdržal pri zdravji, v strahu za svojo zdravje, hočemo jim tukaj dati recept za dobro domače zdravilo: Klobase, jajca in druge reči, katere ste do sedaj temu doktorju nosili, pojejte sami in videli bode, da se vam bô tudi zdravje zopet povrnilo. Brdar.

Od Male nedelje. (Raznotero.) Zadnji moj dopis je malo piknil osebo v Bočkovcih, katera je toliko o računih kraj. šol. sveta pred kratkim kokodakala. Da sem Vam pa pisal resnico, spoznate že lahko na tem, ker je dotičnik moral svojo zmoto celo pred sodnijo potrditi in še to celo na očitnem trgu pri Mali nedelji oznaniti. No, gospone, drugokrat bolj počasi in previdneje, ker vaši bližnji imajo tudi čut poštenja, akoravno Vi to lastnost prisvojujete samo sebi. — Koruzo, krompir, ter iz večine vso pomladansko setvo smo opravili, ker je vreme bilo dokaj ugodno. Za ugodnim vremenom prišel pa je mrzel sever ter je posebno bukovo mladje celo posmodil; druge nesreče ni povzročil. Sedaj, ko nam je pohleven dež lepo namočil, vse bujno raste ter drevje tako divno in lepo cvete, da mi res mnogokrat pride na misel pesem:

Ko gledam v spomladi cvetoče drvo,
Se srce veselja mi smeje sladko.

Moravski.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Skupne države poračun za prihodnje leto je gotov in ostane v ostalem blizo tak, kakor je za letošnje leto, samo minister državne vojne tirja neki več za štiri milijone. Proračun pa se predloži delegacijama brž še le v meseci septembru, kajti prej ne bode za-nji časa. — Do konca tedna izvršijo se v državnem zboru, če gre vse dobro, razprave o občilih t. j. želez-